

нѣкогашенъ нашъ войникъ, изтичва къмъ едно отъ орждията и, съ рискъ да го прегазятъ конетѣ, цѣлува дулото му.

Незабравимитѣ моменти сж много. Не бихъ могълъ да ги изредя... Наблюдавахъ единъ сравнително младъ, но явно измжченъ селянинъ, който държеше вѣнецъ... Като видѣ полковника, той цѣлъ се разтрепера, извика само: „Идаатъ“... и остана вцепененъ.

Настъпва вечеръта. За първи пжтъ следъ толкова години карапелитци не бързатъ да се скриятъ вжщи. Сега могатъ да запалятъ и лампитѣ си, и дори да излѣзатъ на мегдана да играятъ хоро. Музиката свири и ги приканва. Облаци прахъ затулятъ центъра на Карапелитѣ. Радостнитѣ провиквания и музиката се чуватъ на километри разстояние — чакъ до румънскитѣ части. Луната, малко нащърбена, освѣтява безкрайното поле, улицитѣ и мегданитѣ.

Народътъ играе и се провиква тѣй, че да го чуятъ и отвждъ линията на първата свободна зона; да го чуятъ ония, които 27 години не сж му позволявали главата си да вдигне.

Вжтре въ кръчмата сж се натрупали селяни и селянки, надонесли шарени бохчи, пълни вжтре съ варени пилета, съ сирене и баници. По едно време, единъ младъ мжжъ, облѣченъ въ униформа, като тая на Караджата, разбута навалицата около вратата на кръчмата и излѣзе напредъ. Върти очитѣ си и иска, сякашъ, да каже нѣщо. После се поозърна пакъ, разкваси съ езикъ устнитѣ си и запѣ...

Следъ туй пѣ хорътъ на щабнитѣ офицери, пѣхме и ние всички, заедно съ него. Съ страхопочитание и възхита изслушаха селянитѣ химна на Н. В. Царя, „О, Добруджански край“, „Мила родино“...

На 23 септемврий, една малка войскова частъ, заедно съ музикалната команда, отидохме до едно село